

Reînflăcărarea prin acțiune profetică:

„Reînflăcărează darul lui Dumnezeu” (2Tim 1,6-7)

Robert Canton

Sfântul Paul l-a îndemnat odată pe Timotei, zicând: „Din acest motiv îți amintesc să reînflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin impunerea mâinilor mele, căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci [Duhul] tăriei, al iubirii și al chibzuinței” (2Tim 1,6-7).

Da, într-adevăr, Dumnezeu este cel care oferă daruri. „Orice dar bun și orice dar desăvârșit este de sus, coboară de la Tatăl luminilor în care nu este nici schimbare, nici umbră de transformare” (Iac 1,17). Scripturile trec în revistă multe feluri de daruri ale Duhului Sfânt. Documentele Conciliului Vatican II, de exemplu *Decretul despre apostolatul laicilor*, afirmă: „Din primirea acestor carisme, chiar a celor mai simple, se naște pentru fiecare credincios dreptul și datoria de a le exercita în Biserică și în lume spre binele oamenilor și zidirea Bisericii, în libertatea Duhului Sfânt care «suflă unde vrea »” (*Apostolicam Actuositatem* 3).

Iată câteva dintre modalitățile de a „reînflăcăra” efectiv darurile lui Dumnezeu:

1. Să predai totul Domniei lui Isus. Inima, mintea, trupul și spiritul trebuie să fie predate Domnului. El este împlinirea a tot ceea ce Tatăl ne-a promis. *Apostolicam Actuositatem* afirmă în continuare: „Deoarece Cristos, trimis de Tatăl, este izvorul și originea întregului apostolat al Bisericii, este evident că rodnicia apostolatului laicilor depinde de unirea lor vitală cu Cristos” (n. 4).

2. Să folosești darurile cu credință vie. „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați spune sicomorului acestuia: «Dezrădăcinează-te și plantează-te în mare!» și v-ar asculta” (Lc 17,6). „Or, fără credință, este imposibil să fii plăcut [lui Dumnezeu]...” (Evr 11,6). Faptele ce demonstrează credința pot mișca cu siguranță inima lui Dumnezeu și pot înflăcăra darurile Duhului Sfânt.

3. Să folosești darurile cu îndrăzneală. „Pe când se rugau, s-a cutremurat locul în care erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală” (Fap 4,31). Datorită îndrăznelii și a încrederii lor în Duhul Sfânt, ucenicii au întors cu totul pe dos această lume și de atunci încolo ea n-a mai fost la fel. Vestea bună este că suntem și noi chemați să facem același lucru în virtutea Botezului nostru.

4. Să folosești darurile cu umilință. „Umiliți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iac 4,10). Nimic nu poate deforma sau estompa darurile lui Dumnezeu cum o face mândria.

„Ți s-a făcut cunoscut, omule, ce este bine și ceea ce caută Domnul de la tine: nimic altceva decât să îplinești judecata, să iubești bunătatea și să umbli în umilință cu Dumnezeul tău” (Mih 6,8).

5. Să folosești darurile cu iubire. Iubirea este cheia care deschide Împărăția și inima lui Dumnezeu. Cu certitudine că, dacă vom folosi darurile lui Dumnezeu cu iubire, totul va fi posibil pentru noi. „Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, iar Dumnezeu rămâne în el” (1In 4,16).

6. Să folosești darurile pentru a-i zidi pe ceilalți. „Tot el i-a dat pe unii ca apostoli, pe alții ca profeți, pe alții ca evangheliști, pe alții ca păstori și învățători, pentru desăvârșirea

sfinților în vederea lucrării slujirii spre edificarea trupului lui Cristos, până când vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Cristos” (Ef 4,11-13).

7. Să folosești darurile pentru slava lui Dumnezeu. „Așadar, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, toate să le faceți spre gloria lui Dumnezeu” (1Cor 10,31). Pentru ca noi să reînflăcăram darurile lui Dumnezeu cu o mare intensitate, e nevoie ca tot ceea ce suntem, ce spunem și ce facem să fie orientat spre a da slavă și cinstire Sfintei Treimi.

[Informare despre evenimente:](#)

Colocviul Internațional pentru Ministerul de eliberare Michelle Moran

În ultimii ani, ICCRS a organizat colocvii teologice despre rugăciunea de vindecare (2001), carismele Duhului Sfânt (2008) și botezul în Duhul Sfânt (2011). În aprilie 2014, a fost ținut la Roma cel de-al patrulea colocviu, având ca temă ministerul de eliberare.

Alegerea acestei teme a fost decisă ca urmare a unui anumit număr de întrebări care s-au trimis la ICCRS în privința ministerului de eliberare. Acestea erau de natură teologică, dar și pastorală. Am recunoscut atunci că există factori culturali care trebuie luați în considerare și că în anumite părți ale lumii Conferințele Episcopale au alcătuit deja niște indicații. De aceea, s-a decis ca să aducem împreună un mic grup internațional de teologi invitați și persoane cu experiență în acest minister, pentru a dobândi împreună o intuiție asupra a ceea ce ar trebui să constituie conținutul de bază al unei broșuri ICCRS pe acest subiect.

Așadar, în perioada 3-6 aprilie a.c. s-au întâlnit la Roma în jur de 30 de participanți. Dr. Mary Healy, președintele Comisiei Doctrinare ICCRS, a început prin a prezenta o privire de ansamblu. A arătat contextul în care ne găsim ca Biserică într-o lume care experimentează o rapidă descreștinare. A prezentat de asemenea o scurtă privire de ansamblu asupra eliberării în Scriptură, în Biserica primară și la teologii de mai târziu.

Participanți din fiecare continent au împărtășit perspectiva lor privind ministerul de eliberare. În timp ce au ieșit la iveală anumite diferențe culturale, s-au remarcat și similitudini. S-a observat că și în cadrul clerului există unii care ezită să creadă în realitatea existenței diavolului. În schimb, uneori în RCC există oameni care au tendința de a supraestima diavolul și puterea sa. S-a subliniat nevoia ca acest minister să crească și să se dezvolte și ca oamenii să primească o pregătire adecvată și o supervizare.

Un exorcist din dieceza de Roma a prezentat o privire de ansamblu asupra istoriei dezvoltării Ritualului Exorcismului și diferența dintre exorcism și ministerul de eliberare. Damian Stayne a împărtășit din propria sa experiență despre rolul laicilor în ministerul de eliberare. Neal Lozano, fondatorul modelului „nelegat” al ministerului de eliberare, a vorbit despre relația dintre eliberare și vindecarea interioară. Partea finală a colocviului nostru a fost dedicat unui acord asupra principalelor tematici care ar trebui să formeze bazele unei viitoare publicații.

[Informare despre evenimente:](#)

Întâlnirea Consiliului ICCRS 2013

Oreste Pesare

Cât de multe haruri am primit în timpul ultimei întâlniri a Consiliului ICCRS, care a avut loc la Betleem, în perioada 18-23 noiembrie 2013, imediat după extraordinara Consultare Profetică pe care am trăit-o împreună cu 160 de lideri din toate părțile lumii (vezi Buletinul ICCRS nr. 1/2014)!

Prima zi a fost dedicată complet unei întâlniri speciale pe care am numit-o „Întâlnirea lărgită a Consiliului ICCRS”, la care au participat membrii Subcomitetelor Continentale ICCRS: AFSCI (Subcomitetul ICCRS pentru Africa), ESCI (Subcomitetul ICCRS pentru Europa) și ISAO (Subcomitetul ICCRS pentru Asia și Oceania). În acea zi am fost binecuvântați și de prezența unuia dintre Episcopii noștri, prieten al ICCRS, și de prezența unor colaboratori „oficiali” ai ICCRS în domeniul „Formării”, în „Comisia Doctrinară” și la „Universitatea Duhului Sfânt”.

La această întâlnire de o zi am avut ocazia de a prezenta tuturor membrilor Subcomitetelor Continentale „viziunea” ICCRS privind slujirea oferită Reînnoirii Carismatice din cadrul Bisericii Catolice. A fost dedicat de asemenea un timp și pentru „a visa” împreună la dezvoltarea formării liderilor din RCC și la chemarea la unitate între diferitele curente și realități ale RCC (grupuri, comunități, școli de evanghelizare, ministere etc.). Ambele aspecte sunt primordiale, împreună cu activitățile pastorale ale ICCRS ce privesc în mod special marea provocare a apropiatului Jubileu al Reînnoirii din 2017, care va aduna laolaltă întreaga noastră Mișcare pentru celebrarea celor 50 de ani de existență în Biserica Catolică.

Întâlnirea ICCRS propriu-zisă a început cu salutul oficial al Pr. Wojciech Nowacki, noul consilier pentru Europa de Est. Temele-cheie ale agendei noastre au fost:

- I. Reflecții asupra Consultării Profetice de la Betleem;
- II. Raportul Președintelui asupra ministerului ei în lume;
- III. Necesitatea de a stabili finanțele noastre;
- IV. Probleme administrative;
- V. Dezvoltarea activităților de formare ale ICCRS și dezvoltarea proiectului „Universitatea Duhului Sfânt”;
- VI. Evenimentele apropiate, cum ar fi „Colocviul pentru Ministerul de Eliberare” și „Marea întâlnire a familiei RCC în Africa” – ambele în 2014, „Reculegerea mondială a preoților” în anul 2015, precum și înființarea unui Comitet de Organizare pentru Jubileul din anul 2017;

VII. Consiliul a acordat de asemenea o înaltă prioritate proiectului „Rusaliile Națiunilor”, ca răspuns la chemarea pe care Domnul a dat-o întregii Reînnoiri de a promova novena Rusaliilor și celebrarea Duhului Sfânt în toată lumea.

Un alt domeniu important privind mandatul ICCRS care a luat un timp considerabil la Întâlnirea Consiliului a fost revizuirea Comitetelor și Subcomitetelor noastre și în final alegerile pentru un nou mandat de trei ani. A avut loc alegerea a patru consilieri: Michelle Moran a fost realesă pentru al treilea mandat ca Președinte; Jude Muscat a fost reales pentru al doilea mandat în calitate de consilier pentru Europa de Sud; Bob Canton a fost reales pentru al treilea mandat în calitate de consilier pentru America Centrală și de Nord vorbitoare de limbă engleză și pentru Caraibe; Fr. James Shin a fost reales pentru al treilea mandat în calitate de consilier pentru Asia de Sud.

Consiliul ICCRS înțelege clar faptul că avem înaintea noastră provocări mari. De aceea îi rugăm pe toți cititorii noștri să ne însoțească în misiunea noastră cu o rugăciune de mijlocire puternică și continuă. Toate spre slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

EVENIMENTE APROPIATE

Cea de-a doua Întâlnire Mondială a Tineretului din RCC la GGCCRF din Uganda

O invitație de a face parte din Familie!

Diac. Christof Hemberger

Doresc să profit de ocazie pentru a invita la marea întâlnire a familiei RCC din Uganda tânăra generație a Reînnoirii Carismatice din Biserica Catolică din întreaga lume. Această întâlnire va avea loc simultan cu cea de-a doua întâlnire a tinerilor din RCC la nivel internațional. Prima întâlnire mondială a tineretului din RCC (Brazilia, 2012) a fost un eveniment care a adunat în mod exclusiv tânăra generație. Totuși, în anul 2014 va fi o întâlnire specială: pe lângă sesiunile pentru tineret, vor fi și momente în care ne vom întâlni cu toții ca familie a RCC.

Mă simt întotdeauna foarte motivat când văd că într-o familie interacționează diferite generații. Sunt acolo cei foarte tineri, care mai au nevoie să-și găsească locul și cresc în viață. Sunt tinerii cu vitalitatea lor și cu entuziasmul lor contagios. Apoi sunt cei de vârstă mijlocie, care au sarcina de a da viață și de a o lăsa să crească. Iar în final este generația mai matură, a căror viață este modelată de experiențe bogate care merită să fie ascultate. Toți acești oameni, în diversitatea lor, aparțin aceleiași familii și formează o unitate, care le permite să se completeze reciproc și să se încurajeze, să lase să treacă de la unul la altul cunoașterea și experiența și bazându-se pe sentimentul de apartenență.

Același lucru este adevărat și pentru RCC: suntem o familie – generații diferite de oameni, care au ceva în comun: a trăi în plinătatea și puterea Duhului Sfânt. De vreme ce aparținem unii altora, este drept și bine să ne adunăm din când în când ca o familie a RCC. Putem astfel să ne încurajăm unii pe alții, să ne zidim unii pe alții, să învățăm unii de la alții și să profităm de faptul că suntem împreună.

De aceea, dacă nu v-ați decis încă, vă invit să veniți la cea de-a doua Întâlnire Mondială a Tineretului din RCC și să vă alăturați familiei RCC la întâlnirea din Uganda în iulie. Aș dori să fac o invitație specială tuturor tinerilor lideri și responsabililor ministerelor de tineret ale RCC din lumea întreagă. Puteți aștepta cu nerăbdare profundele învățături și momente de rugăciune, mărturiile încurajatoare și celebrările euharistice, precum și oportunitatea de a fi împreună cu tinerii din întreaga lume.

Sunt nerăbdător să vă salut în Uganda!

Marea Întâlnire a Familiei RCC

„Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt” (Fap 2,4)

Kampala, Uganda - 30 iunie – 6 iulie 2014

Marea Întâlnire a Familiei RCC este o imensă celebrare ICCRS, care face parte din drumul nostru către Jubileul de Aur al RCC. Evenimentul va fi ținut în Uganda și va reuni pentru prima oară în Africa delegați de pe toate cele cinci continente ale lumii, spre a se ruga și a-l invoca pe Domnul pentru o reînnoită revărsare a Duhului Sfânt asupra Reînnoirii și a Bisericii din lumea întreagă. Acest eveniment este organizat de ICCRS, în

colaborare cu Conferința Episcopală din Uganda, Reînnoirea Carismatică Catolică din Uganda (UCCR) și Subcomitetul ICCRS pentru Africa (AFSCI).

Congresul Pan-African al liderilor Reînnoirii și cea de-a doua Întâlnire Mondială a Tineretului din RCC vor avea loc tot în zilele respective. În timpul acestui eveniment se va organiza și un atelier special de lucru pentru preoți.

Găsiți toate detaliile pe situl web al RCC Uganda: www.ccruganda.org.

**Cea de-a XXXVII-a Convocare a Reînnoirii cu Papa Francisc
„Convertiți-vă! Credeți! Primiți Duhul Sfânt!” (cf. *Fap 2,38-40*)
Stadionul Olimpic – Roma, Italia 1-2 iunie 2014**

Reînnoirea în Duh din Italia (RnS), în strânsă colaborare cu ICCRS și Fraternitatea Catolică, organizează cea de-a XXXVII-a Convocare a Reînnoirii pe Stadionul Olimpic de la Roma (Italia), în perioada 1-2 iunie 2014. Întâlnirea va fi binecuvântată de prezența Sfântului nostru Părinte Papa Francisc și a altora, precum: Card. Angelo Comastri (Vicar al Papei pentru Cetatea Vatican), Card. Agostino Vallini (Vicar al Papei pentru Dieceza de Roma), Card. Stanislaw Rylko (Președintele Consiliului Pontifical pentru Laici), Pr. Raniero Cantalamessa (Predicatorul Casei Papale), Pr. Kevin Scallon & Sr. Briege McKenna (Ministerul de vindecare), Ralph Martin (Ministerul de învățături), Patti Gallagher Mansfield (Ministerul de mijlocire), Michelle Moran (Președintele ICCRS), Gilberto Gomes Barbosa (Președintele CFCCCF) și Salvatore Martinez (Președintele RnS). Organizatorii sunt nerăbdători să confirme organizarea unei întâlniri a copiilor și tinerilor într-un loc din interiorul stadionului. Urmăriți noutățile pe www.rns-italia.it.

Vă rugăm să rețineți: pentru înscrierea realităților carismatice din afara Italiei, vă rugăm să contactați ICCRS la events@iccrs.org.

FORMAREA ICCRS

Cursul ICCRS de Formare a Liderilor se adresează persoanelor de toate vârstele din organizațiile carismatice din lume, care doresc să petreacă un timp din viața lor pentru formarea ca lideri în cadrul RCC.

În parteneriat cu realitățile carismatice locale, ICCRS oferă acest program ce durează o săptămână, care va chema și înzestra noi lideri, dar îi va și întări și încuraja pe cei actuali. Programul include Sfânta Liturghie zilnică, adorație euharistică și un timp de laudă carismatică. Învățăturile acoperă tema: fundamentele și viziunea Reînnoirii Carismatice Catolice; va exista un ajutor practic, precum și idei pentru slujire. Va mai fi și un timp de reflecție, de împărtășire și de slujire.

Buletinul ICCRS al liderilor martie-aprilie 2014

Exercitarea conducerii profetice:

Darul încurajării

Denise Bergeron

„Ca niște buni administratori ai harului de multe feluri al lui Dumnezeu, fiecare, după carisma pe care a primit-o, să vă slujiți unii pe alții” (1Pt 4,10).

Ce este harul încurajării?

A încuraja înseamnă a stârni în cineva dorința și mijloacele necesare pentru a asuma sau a conduce o acțiune; a ajuta sau a susține pe cineva într-o inițiativă morală sau intelectuală. A încuraja înseamnă a da curaj, dar nu a purta povara. Înseamnă a susține realizarea a ceva, adică a o aproba. A stimula sau a chema la acțiune. A încuraja înseamnă a însufleți crearea spațiului necesar, astfel încât Duhul Sfânt să se poată desfășura în fiecare persoană și în comunitate. Harul încurajării este așadar un element component al conducerii profetice.

Sfântul Paul, în *Scrisoarea către Tesaloniceni*, își îndeamnă frații să facă totul astfel încât fiecare în parte și comunitatea întreagă să poată înflori și să permită darurilor Duhului să se reverse.

„Vă îndemnăm, fraților, să-i mustrați pe cei care sunt în dezordine, să-i încurajați pe cei timizi, să-i sprijiniți pe cei slabi, să aveți răbdare față de toți. Vedeți ca nu cumva să întorcă cineva răul înapoi, ci întotdeauna urmăriți să faceți binele unii față de alții și față de toți. Bucurați-vă întotdeauna! Rugați-vă fără încetare! Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voința lui Dumnezeu în Cristos Isus cu privire la voi! Nu stingeți Duhul! Nu disprețuiți profețiile, dar cercetați toate: păstrați ceea ce este bun! Fiți departe de orice fel de rău!” (1Tes 5,14-22)

Adevăratul lider

Adevăratul lider este acela care nu se teme să se dăruiește Duhului Sfânt, care dă posibilitatea tuturor membrilor să elibereze darurile care sunt în ei, fie că sunt carisme comune, fie că sunt neobișnuite. O astfel de comunitate îi permite Duhului Sfânt să o conducă.

Pășind pe urmele Sfântului Paul, suntem invitați ca frați și surori din Reînnoirea Carismatică să ne încurajăm reciproc, să ne stimulăm și să ne îngăduim reciproc pe drumul nostru de credință și, mai presus de toate, să nu cădem în ispita descurajării.

Așa cum Papa Francisc a reamintit în exortația sa apostolică *Evangelii Gaudium* (§ 264): „De aceea este important să recuperăm un spirit *contemplativ*, care să ne permită să redescoperim în fiecare zi că sunte depozitarii unui bine care umanizează, care ajută să trăim o viață nouă. Nu există nimic mai bun de transmis celorlalți”.

Așadar, prin persoana sa și cuvintele sale, liderul are responsabilitatea să trezească dorința de a merge mai departe pe căile Duhului. Acesta este drumul spiritual.

Prin docilitatea sa, prin perseverența sa și prin credința sa, liderul devine un slujitor și păstor voios, după felul de a fi al lui Isus, care îi îndrumă, îi adună și îi caută pe cei pierduți. Prin cuvintele sale de încurajare, el determină oile să meargă chiar mai departe. El ajută la eliberarea darurilor care sunt în profunzimea inimii lor, lăsând ca Duhul să țâșnească din ei, și la a da toată slava lui Dumnezeu. A-i încuraja pe alții înseamnă a investi în puterea comunității.

Viziunea liderului

El trebuie să fie în primul rând un vizionar cu o perspectivă largă, pentru a descoperi potențialul și darurile fiecărei persoane. El se asigură că harul Rusaliilor este prezent și viu în grup, astfel încât carismele și slujirile să nu fie exercitate doar de o persoană, ci de întreaga comunitate.

Liderul este preocupat în primul rând de scoaterea la iveală a carismelor particulare ale comunității. De exemplu, o comunitate poate tinde mai mult către laudă, mijocire, eliberare, vindecare, ospitalitate sau altă carismă.

Atunci, el trebuie să discearnă carismele fiecărui membru al comunității și să se asigure că aceste carisme sunt angrenate în armonie.

Așa cum Apostolul Paul ne invită prin îndemnul său către Timotei, liderul se străduiește să asigure folosirea în cel mai bun mod a carismelor fiecărei persoane.

„Din acest motiv îți amintesc să reînflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin impunerea mâinilor mele, căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci [Duhul] tăriei, al iubirii și al chibzuinței” (2 Tim 1,6-7).

Cum ajungem la aceasta?

Prin dezvoltarea unei priviri obiective asupra oamenilor, pentru a face loc Duhului să acționeze așa cum dorește.

Prin exersarea răbdării și perseverenței: folosind răbdarea de a îndemna, a încuraja, a provoca și a îndrepta, astfel încât Duhul să poată acționa în mod liber.

Prin evitarea temerii de a ne supune Duhului Sfânt.

Prin încrederea în carisme și primirea lor deplină.

Prin rugăciunea ca ele să înflorească în inima comunității.

Prin suscitarea generozității oamenilor de a se oferi pentru a sluji comunitatea.

Liderul trebuie „să îndrăznească să-și asume riscul credinței și al abandonării”. Acest lucru nu este mereu ușor. Fiecare îndemn așteaptă un răspuns. Răspunsul poate veni doar de la o persoană. Uneori va fi greu să încurajezi pe cineva, când acea persoană se luptă cu temeri, egoism, timiditate și vulnerabilități. Episcopul Gilbert Louis a reamintit într-o zi tinerilor că „Domnul nu alege persoane calificate; El îi califică pe cei pe care îi alege”.

Cum să încurajăm?

Încurajăm prin a fi bucuroși, delicăți și modești. Darurile și carismele sunt înrădăcinate în harul botezului. Suntem botezați pentru a fi trimiși. Liderul are responsabilitatea și datoria să favorizeze în fiecare experiența bogăției botezului său. Cum? Încurajându-l:

- să se hrănească din Cuvânt și să-l lase să lucreze în inima vieții sale;
- să experimenteze puterea Duhului în rugăciune și în inima sacramentelor;
- să implore Duhul Sfânt ca să-l ajute să descopere darul cu care poate sluji comunitatea.

Încurajăm prin a favoriza oportunitățile:

- la întâlnirile de rugăciune;
- în momentul impunerii mâinilor;
- în timp ce oferim formare și practică; și
- în timp ce creăm condiții care permit să înflorească folosirea carismelor.

O comunitate care nu are carisme nu este o comunitate carismatică și este pe cale să moară. Aici oamenii ajung să fie descurajați.

Care este rodul ce arată că o comunitate crește în viața în Duh? Principalul rod este unitatea care este manifestată și împărtășită prin mărturia fiecărui membru. Solidaritatea inimilor și a minților este mărturia unei comunități ai cărei membri se încurajează reciproc, într-o dorință continuă de a trăi caritatea. Comunitatea însăși devine atunci o sursă de încurajare, fiecare persoană din ea contribuind la edificarea comunității.

„Dacă cineva vorbește, cuvintele lui [să fie] ca ale lui Dumnezeu; dacă cineva slujește, să o facă după puterea pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, pentru ca în toate să fie

preamărit Dumnezeu prin Isus Cristos, căruia să-i fie gloria și puterea în vecii vecilor. Amin” (1Pt 4,11)

Calitățile de formare și de îndemn ale încurajării

a) Calitatea de formare

Unul dintre punctele forte ale unui bun lider este acela de a învăța să încurajeze persoanele și comunitatea ca un întreg, în timp ce practică discernământul și asigură buna ordine în adunare, permițând Duhului să acționeze după cum dorește. El se străduiește în mod constant să se pună sub ungera Duhului Sfânt, astfel încât această ungere să iasă la iveală și să atingă inimi. Doar lăsându-se atras într-o viață de intimitate cu Cristos va deveni mai docil la îndemnul Duhului și va deveni astfel un instructor pentru frații și surorile sale.

b) Calitatea de îndemn

Entuziasmul în evanghelizare este bazat pe o experiență personală a Cuvântului lui Dumnezeu în centrul vieții noastre. A încuraja înseamnă a îndemna fiecare persoană să-și găsească și să-și dezvolte propriile carisme.

Prin urmare, liderul ar trebui să nu ezite să-i liniștească pe cei speriați, să-i încurajeze pe cei timizi și să-i stimuleze pe cei căldicei, adică pe cei care „aleargă pe loc”.

Conștientizarea faptului că facem parte din același trup ne determină să punem darurile și carismele noastre în slujba comunității.

„Acum însă Dumnezeu a pus membre în trup, pe fiecare dintre ele, așa cum a voit. Deci, dacă toate ar fi un singur membru, unde ar fi trupul? Însă acum, deși sunt multe membre, există un singur trup” (1Cor 12,18–20).

Asta nu înseamnă să devenim un frumos grup tăcut, care își ațintește privirea doar către lider, ci mai degrabă înseamnă să recunoaștem faptul că Duhul Sfânt își are ochii ațintiți asupra noastră.

Prețul care trebuie plătit

Este evident că încurajarea poartă o mare responsabilitate asupra întregii comunități și asupra persoanei înseși. Dar încurajarea poate conduce uneori la a corecta:

- refuzul de a accepta și de a exercita carismele discernute;
- posibilitatea ca oamenii să fie înțeleși greșit în exercitarea carismelor;
- acapararea dezordonată a carismelor.

Liderul trebuie să fie îndeajuns de generos încât să meargă spre cei mici și săraci. El va trebui, de asemenea, să fie vigilent în a discerne manifestările carismelor persoanei și în a o ajuta să crească în acest elan al Duhului.

Concluzie

Exercitarea conducerii profetice este o chemare de la Dumnezeu. Bucuria de a vedea acțiunea Duhului în miezul trăirii zilnice îl determină pe lider să încurajeze, să îndemne, să răspândească pace și să corecteze. Astfel, fiecare persoană are ocazia să se împlinească și să-și ajute frații în întâlnirea lor personală cu Dumnezeu tandreții și al iubirii. Cum să nu ne bucurăm de puterea acțiunii lui Dumnezeu în mijlocul vieții noastre și în comunitatea noastră?

Fiind de acord să devenim lideri profetici, primim roadele revărsării Duhului Sfânt, adică fluxul vieții, al laudei, primirea darurilor și carismelor care aduc eliberare, vindecare și creștere. Astfel, noi devenim martori vii ai Domnului Înviat. Ca la Rusalii, liderii întâmpină cu bucurie împlinirea cuvântului: „toți au fost umpluți de Duhul Sfânt” (Fap 2,4).

Cultura Rusaliilor:

Ce este? Un vis ori o misiune?

În martie 2002, în timp ce se adresa unei delegații din partea organizației *Rinnovamento nello Spirito* din Italia, Fericitul Papă Ioan Paul al II-lea a spus: „În vremurile noastre este o așa mare foame după speranță; faceți ca Duhul Sfânt să fie cunoscut și iubit. Favorizați nașterea «culturii Rusaliilor», pentru că numai ea poate să facă roditoare civilizația iubirii și conviețuirea în prietenie a popoarelor. Nu obosiți niciodată să vă rugați cu insistență ferventă: «Vino, Duhule Sfânt! Vino! Vino!»”.

De atunci s-au scris și s-au spus multe despre cultura Rusaliilor. Toate articolele pe care le-am citit sunt foarte bune și interesante. Totuși, fără să pretind a fi original, pentru că sunt sigur că nu le-am citit pe toate, m-am gândit să abordez subiectul dintr-o perspectivă diferită. Sper ca aceasta să fie o adăugire validă la abundența de idei exsistentă și o bună contribuție la discuția în curs de desfășurare.

Cultură și creștinism

Definirea culturii nu este niciodată o sarcină ușoară. Termenul este folosit în multe contexte și discipline. Definiția acesteia variază de la un context la altul, uneori fiind prea largă, iar alteori prea restrânsă. În documentele catolice întâlnim trei definiții importante: sensul global, care include întreaga omenire; viziunea elitistă și reduționistă a culturii, cum ar fi cea a poetilor, artiștilor și intelectualilor; în final, o descriere antropologică: felul în care oamenii trăiesc, se organizează și celebrează viața. Înțeleg că acest concept antropologic este mai apropiat de termenul „Cultura Rusaliilor”.

Pentru scopul meu aș defini Cultura ca fiind o combinație complexă de realități, care fac și animă un popor. Este suma totală a cunoașterii, a comportamentului, a acțiunilor și reacțiilor, a moravurilor și obiceiurilor, a artelor și ideilor, a istoriei și viziunii unui grup de oameni. Aceasta este încercarea mea de nespecialist de a aduce laolaltă atât realitățile fizice, cât și valorile care stau la baza culturii. Papa Ioan Paul al II-lea scria: „cultura trebuie să fie considerată ca un bun comun al fiecărui popor, expresia demnității, libertății și creativității sale; mărturia parcursului său istoric” (*Christifidelis Laici*, 44).

Evanghelizare și culturi

Pentru mine este evident că, atunci când Papa Ioan Paul al II-lea vorbește despre cultura Rusaliilor, el nu se referă la o reprezentare omogenă și rigidă a Rusaliilor. În cele două citate de mai sus, el vorbește despre „conviețuirea în prietenie a popoarelor” și se referă la „fiecare popor” atunci când definește cultura. Papa Paul al VI-lea scrie: „De aceea, trebuie făcut orice efort pentru a asigura o deplină evanghelizare a culturii sau mai corect a culturilor” (*Evangelii Nuntiandi*, 20). Cred că aceasta este o noțiune foarte importantă pe care trebuie s-o înțelegem cu toții. Creștinismul are un limbaj și o misiune! Ba mai mult, fiecare confesiune creștină are limbajul propriu prin care dialoghează cu lumea și, dacă acest lucru nu e de ajuns, chiar diferitele realități și mișcări ecleziale din Biserica Catolică au propriul limbaj și propriul comportament prin care comunică, dialoghează și își trăiesc propria credință. Acest lucru mă face să mă întreb dacă noi contribuim cu adevărat la exprimarea demnității, libertății și creativității fiecărei culturi umane. Poate că ignorăm această diversitate a realităților culturale și doar ne proiectăm pe noi înșine în ele, reducând creștinismul sau Reînnoirea Carismatică, ca să zicem așa, la un număr de coduri etice și atitudini comportamentale, creând propriul nostru tip de cultură, fără să fim utili în a îmbogăți alte culturi cu Adevărul. Poate noi vrem doar ca oamenii să ni se alăture propriei noastre culturi!

În *Evangelii Nuntiadi*, Papa Paul al VI-lea scrie: „Ruptura dintre Evanghelie și cultură este fără îndoială drama timpului nostru, așa cum a fost și în alte vremuri” (20). Papa Paul al VI-lea definește problema în cuvinte clare, în timp ce Fericitul Ioan Paul al II-lea îi îndeamnă pe laici să le aducă pe acestea două din nou împreună, pentru că „numai în și prin cultură, credința creștină devine istorică și creatoare de istorie” (*Christifidelis Laici*, 44).

Putem alege să fim spicul dansând în suflarea Duhului, în timp ce lângă noi stă buruiana dansând pe altă melodie. Aceasta cred că ar fi o greșită interpretare a parabolei din *Mt 13*. Poate avem nevoie să ascultăm buruiana și să învățăm ritmul muzicii sale. Isus a mers cu discipolii de-a lungul drumului către Emaus (*Lc 24,13-34*) și i-a ascultat cu atenție; el a ascultat versiunea lor asupra lucrurilor, povestea lor, temerile lor, concepțiile lor greșite, deziluziile lor, a ascultat și a dansat pe muzica lor, în timp ce respira Adevărul care cucerește și transformă inima.

Cultură și Rusalii

Privind din această perspectivă, noțiunea de „cultură a Rusaliilor” capătă mult sens pentru mine. Noutatea și prospețimea lucrurilor, așa cum sunt propuse de *Evangelia după Sfântul Ioan*, în special în primele patru capitole, nu vorbesc doar de lucrurile noi, ci și de puterea care este dată tuturor de a deveni copii ai lui Dumnezeu prin revărsarea Duhului Sfânt (cf. *In 1,12-13*). Rigidității și normelor religiei oficiale trebuie să le fie date o nouă lumină, o nouă putere, o nouă libertate care transformă inima și o face locuința Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt (cf. *In 14,23*). În dialogul cu Nicodim, Isus întâlnește religia ca o rețea de lucruri „de făcut” și „de evitat”, o religie a discursului și a căilor de comportament stabilite, Isus întâlnește o cultură și insuflă viață în ea: „trebuie să vă nașteți din nou” (*In 3,7*).

Rusaliile insuflă viață în religie. Rusaliile zidesc Biserica și comunitățile; Rusaliile atrag oamenii în îmbrățișarea lui Dumnezeu. Astfel, Rusaliile conferă o anumită flexibilitate religiei, nu în sensul de a o face relativă ori supusă culturii sau indivizilor, ci mai degrabă o face sursă de bogăție. Duhul Sfânt transformă esența și scoate la suprafață frumusețea din toate culturile. Cultura Rusaliilor transformă cultura morții într-o cultură a vieții, cultura egoismului într-o cultură a solidarității, cultura muncii și puterii în cultura vieții.

O misiune, nu un vis...

Proclamarea Evangheliei la toate culturile este, după părerea mea, centrul Noii Evanghelizări. Acest lucru e posibil doar dacă Biserica se predă culturii Rusaliilor. Nu poate exista niciodată o Nouă Evanghelizare dacă ea nu va fi o Evanghelizare a Rusaliilor, deoarece numai aceasta ne permite să participăm la oficiul întreit al lui Cristos ca Profet, Preot și Rege. Doar prin Rusalii credința prinde viață. Credința nu funcționează într-un vid ci este un dar oferit oamenilor, este un dar ce lucrează în inimile tuturor oamenilor din toate popoarele, din toate culturile. Credința este născută și alimentată de Duhul Sfânt și se manifestă în viețile oamenilor din întreaga lume. Din acest motiv, cultura Rusaliilor începe de la individ și se extinde la comunitatea care zidește oamenii și culturile; toți sunt aduși la viață și uniți împreună de cultura Rusaliilor, ca popor al lui Dumnezeu.

Întrebări către Comisia Doctrinară ICCRS:

Ce ar trebui să facă o persoană care a devenit de curând carismatică, dacă soțul/soția nu a primit efuziunea Duhului Sfânt?

Permiteți-mi să încep cu o anecdotă personală. La început, uimitoarea mea întâlnire cu Isus și revărsarea Duhului Sfânt au adus o mare binecuvântare în căsnicia noastră. În ultimii doi ani, soția mea fusese foarte profund întristată din cauza insistenței mele de a folosi contracepția. Atunci când respectiva perioadă a vieții noastre a luat sfârșit dintr-o dată, acest lucru i-a adus o reală bucurie. Dar multe alte noutăți – fascinația mea în fața lui Dumnezeu care dura toată ziua, citirea Scripturii până târziu în nopțe, ocupația mea cu rugăciunea datorită căreia lăsam de multe ori lucruri importante nefăcute, precum și absorbția întâlnirilor de rugăciune – au stricat echilibrul modului nostru de viață. Așa că, la un moment dat, soția mea m-a ținut cu spatele la frigider și a strigat la mine: „Nici măcar nu te mai recunosc!”.

Era clar că mariajul nostru își pierduse prioritatea în mintea mea și în casa noastră... și acest lucru nu făcea pe nimeni fericit. În descurajarea mea, m-am plâns lui Dumnezeu: „Tu ai început asta, Doamne, tu trebuie să ne scoți din asta”. Și pentru că El este fidel, a și făcut-o.

De vreme ce efuziunea Duhului Sfânt se petrece adesea pe neașteptate, ea poate provoca un mare stres în căsătorie. O persoană devine euforică pentru că a fost făcută să cunoască prin termeni spirituali „realitățile spirituale” (1Cor 2,13), pe când cealaltă poate că simte numai consternarea unei noi forme de înstrăinare. Soțul/soția carismatic/ă poate simți că s-a deschis un întreg drum nou, dar celălalt/cealaltă nu poate să-l vadă sau să i se alăture.

Jurămintele de la căsătorie sunt solemne și cheamă la un profund angajament la „unitatea indisolubilă” (CBC 1641). În privința promisiunilor de la căsătorie, care au fost făcute „și la bine, și la rău”, botezul în Duhul Sfânt este cel mai mare bine care ar putea să se întâmple vreodată în viață. Nu trebuie să apară îndoială asupra faptului că efuziunea Duhului Sfânt pe care o experimentează unul dintre soți este un bine intrinsec. Așa este, în mod absolut! Și totuși, există un potențial de „diviziune”, așa cum a profetizat Isus în Lc 12,51, diviziune care va fi reconciliată numai printr-un mare har și prin docilitate.

Sf. Francisc de Sales spunea în *Introducere la o viață devotată* că drumul personal de devoțiune al unui om trebuie totdeauna să concorde cu „starea și chemarea” sa în viață. De fapt, el ne avertizează că, dacă o formă de devoțiune „lucrează în vreun fel împotriva stării și chemării legitime a unei persoane sau este neprielnică acesteia, atunci este cu siguranță o devoțiune falsă”. Devoțiunea carismatică trebuie să evite formele de falsitate care ar putea dăuna căsniciei prin a fi neînțeleaptă, disproporționată, sau inoportună în relație cu progresul harului pe care îl experimentează cuplul. Iată câteva considerații pentru soțul/soția carismatic/ă:

Să existe reverență pentru darul uimitor al efuziunii Duhului Sfânt. Chiar și numai prin unul dintre soți Dumnezeu a intrat în casă într-un mod excepțional. Speranța gloriei căsniciei respective și a familiei a câștigat un nou potențial uluitor!

În același timp, darul cheamă la o mare delicatețe față de cuplu, care chiar poate crede că ceva a mers mai degrabă greșit. (Reamintesc faptul că unii dintre cei care stăteau pe margine de Rusali credeau că apostolii erau beți.) Trebuie să fie o profundă empatie sponsală, de vreme ce un nou val puternic de mister a pătruns în casa respectivă.

Atunci când Duhul Sfânt începe să expună domenii de păcat conjugal și familial, soțul/soția carismatic/ă trebuie să caute îndumarea unui confesor înțelept sau a unui director spiritual. Sf. Petru atinge o dimensiune a acestei probleme, atunci când arată că soțiile își pot câștiga soții prin comportamentul lor, fără un cuvânt, „la vederea purtării voastre respectuoase și curate” (1Pt 3,2). Cel mai atrăgător comportament se ivește ca rod natural al creșterii în sfințenie. Dar uneori „purtarea respectuoasă și curată” cere o

schimbare în relația reciprocă a soților (contracepția este un exemplu perfect). Pentru rezolvarea unor astfel de probleme este nevoie de rugăciune, iubire, curaj, credință și consiliere. Se poate produce chiar o mare dramă atunci când expunem dependența noastră ultimă de acțiunea Duhului Sfânt, care trebuie să fie agentul transformării noastre. E necesară o credință de stâncă în cuvintele: „Credincios este cel care vă cheamă. El va și înfăptui” (1Tes 5,24).

N-ar trebui să ne comportăm ca și cum fericirea noastră ar fi ținută legată până când cuplul nostru „se întoarce”. Dimpotrivă, bucurați-vă! Cu iubire nemărginită, Isus se bucură să fie în interiorul căsniciei. Observați dulceața cu care se autoinvită Isus la Zaheu: „Zaheu, coboară degrabă pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta” (Lc 19,5). Isus este Emanuel-Învățătorul, el este cu noi așa cum suntem, începând mereu din această zi pământească și până la gloriosul nostru viitor.

În sfârșit, soțul care este carismatic de unul singur e chemat să aibă o mare încredere în principiul Sfântului Paul: „Iubirea nu încetează niciodată” (1Cor 13,8). Iubirea lui Dumnezeu care a fost revărsată cu generozitate prin Duhul Sfânt în inima unuia dintre soți (cf. Rom 5,5) este consecventă – e o maree în creștere, care va ridica toate bărcile din casă. În trecerea prin această dramă, credința, speranța și iubirea sunt esențiale; dar, de vreme ce vorbim despre căsnicie, este valabil în mod special următorul cuvânt: „Dar cea mai mare dintre toate acestea este iubirea” (1Cor 13,13).

Răspuns dat de Pr. Diac. Bob Ervin, Michigan, SUA